

השגחה פרטית

עולם של אמונה. חיים של בטחון

סיפורי
השגחה פרטית
מופלאים
המתרחשים
בימינו
ודברי התעוררות
מתוך
'קו השגחה פרטית'

שמחת תורה - כ"ב תשרי תשפ"ז × עלון 211

בהשגחה

הפירוש אותו במלחמה

רבי משה דוד פאלוך זצ"ל, מחשובי חסידי גור, היה מספר את סיפור חייו:

כשהייתי בחור בפולין, נסענו יחד עם ראש הקבוצה (= קומדאנט) לחג השבועות לרבי האמרי אמת.

לאחר החג, ראש הקבוצה שלח את הבחורים הביתה, ורצה להישאר כמה ימים אצל הרבי.

אחרי שעזבנו את גור, פגש אותו בן הרבי, לימים הבית ישראל מגור, ואמר לו שהוא חושב שישאל את הרבי אם ראוי להשאיר בחורים לבד.

האמרי אמת אמר לו שתפקידו להישאר עם הבחורים.

ואמר לו: "אני רוצה למסור לך פסוק שתאמר לבחורים היקרים".

ומסר לו את הפסוק שאומרים בכל יום בנוסח של "עלינו לשבח": "וידעת היום..."

וככה הסביר האמרי אמת (פירוש זה מובא גם מרבי אהרן הגדול מקארלין): אם יודעים בלב שה' - רק הוא האלוקים, רק הוא מנהיג את הבירה, אין עוד - יותר מזה לא צריך לדעת כלום.

ראש הקבוצה עוד הספיק את קבוצת הבחורים בדרך.

הוא לקח את כל הבחורים ביער סמוך ואמר להם: "יש לי מתנה מהרבי, פירוש מופלא על פסוק שאומרים אותו שלוש פעמים ביום".

וככה, במשך כשעה, צעק להם את הפירוש של הרבי שוב ושוב: "אין עוד - חוץ מזה לא צריך לדעת כלום!"

רבי משה דוד המשיך וסיפר: לאחר מכן פרצה מלחמת העולם השנייה.

הדבר הכי מבוקש במלחמה היה "חדשות". אנשים היו בטוחים שמידע יציל להם את החיים, לדעת לאן לברוח.

אני לא עניין אותי כלום. כל הזמן הדהד בי הפירוש שהרבי מסר לי:

"אין עוד, לא צריך לדעת כלום, רק שה' מנהיג את העולם".

סיים רבי משה דוד: "תראו, הרבה אנשים שהיו מעודכנים כל הזמן נכחדו ר"ל, ואני, שידעתי ש'אין עוד' - חי ובריא כאן בארץ ישראל".

צדיקים אמרו שתכלית חודש תשרי היא ה"אתה הראת" שאומרים בשמחת תורה.

כשאדם חי עם זה שה' מנהיג את העולם, לא חסר לו שום דבר בעולם.

חג שמח
פינחס שפר

סיפורי אמונה ובטחון מצדיקי הדורות זי"ע

השגחה עליונה

תענוג הבטחון

מדוע קרנו פניו של המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין, מה גילה באחיו ידידו רבי שלום שבדרון, ומהי סיבת שמחתו הגדולה?

עליו בביתחון מוחלט של גמול עליו אמו. ואכן, יום יום חוויתי וראיתי עין בעין השגחה גלויה ומתמדת. לפעמים הייתי מקבל לידי סכום כסף, רבע שעה בלבד בטרם הוצרכתי להחזיר חוב. ד' זימן אלינו מיני מאכל או כלים שנדרשו לנו, בדיוק ברגע הנכון.

הייתה זו תקופה נעלית מאין כמותה, תקופה שאני כה מתגעגע אליה. ימים בהם הרגשתי תענוג אמיתי של בטחון, תחושה עמוקה שאני נמצא רק בידיים של אבא, בידי של הבורא אבינו אב הרחמן שאין בלתו. אי אפשר לתאר את המתקיות והתענוג שבידיעה והרגשה אלה.

אחר כך הגיעו זמנים אחרים. התמנתי למשגיח בלומז'א, במיר ובפוניבז'. המשכורת הגיעה כסדרה. גם אז ידעתי כמובן שזה מאת ד' והכול מתנת הבורא הזן ומפרנס. זכרתי שכל אלו אינם אלא שליחים שלו, אך בכל זאת לא היה המצב הזה דומה לאותה תחושה שהייתה לי בהיותי אברך במיר.

אך כעת, בתקופה האחרונה, נקלעה הישיבה למצב קשה. כבר תקופה ארוכה אין המשכורות מגיעות כסדרן ובזמן. אך לפני שעה קלה ערכתי חשבון, וגיליתי שכבר שמונה חודשים לא קיבלתי משכורת, ובכל זאת ברוך ד', לא חסר לי מאומה!

שוב איני יודע מה נאכל למחר; חוזר אני לראות ולהרגיש בחוש את יד ד'!

אמור נא לי ידידי רבי שלום, וכי יכול אני שלא לשמוח בכך?!..."

כבר זמן רב לא ראה המגיד הירושלמי הנודע רבי שלום שבדרון את רעו וידידו המשגיח הצדיק רבי יחזקאל לוינשטיין, כשהוא כה שמח ומאושר. קורנות היו פניו של רבי יחזקאל באושר גדול, ודומה היה כי בשורה טובה כלשהי מסבה לו עונג ושמחה.

"מה שלום כבוד המשגיח?!" פתח רבי שלום בקולו הרם ובניגונו האופייני.

"רואה אני כי בשמחה גדולה שרוי מעלת כבודו, שמא יגלה לנו הרב לפשרה של אותה שמחה..."

תחילה שתק המשגיח, אולם לאחר מכן פתח והחל לספר:

"בימי קדם, בשנים של לפני המלחמה, שימשתי כמשגיח בישיבת קלעצק הנודעת, ולאחר מכן במשך כמה שנים זיכני ד' לנהל את הישיבה הקדושה. לאחר תקופה עברתי ללמוד בישיבת מיר כאברך מן המניין.

הייתה זו תקופת מעבר מאתגרת ביותר. כאשר שימשתי כמשגיח בישיבת קלעצק, קיבלתי משכורת גבוהה ונאה יחסית לזו שמקבל אברך; וכעת, כאברך כולל, המצב היה לא פשוט. לא הייתה בידי פרוטה לפרוטה... עול המשפחה וכלכלת הבית היה עליי ועל צווארי, הייתי צריך לדאוג לאוכל לפיות בני משפחתי, והיו ימים שבהם המחסור היה כה גדול, עד שלא ידעתי מה נאכל למחר ואיך נתקיים!..."

אולם בכל אותה תקופה, גמרתי אומר בליבי והחלטתי נחושות להשליך את עצמי על הקדוש ברוך הוא, ולסמוך

× לילה אחרי לילה ×

מספר ר' אברהם מושקוביץ שליט"א מבני ברק:

יום אחד ניגש אליי אברך, ושייתך אותי בכך שהוא מתבייש מאוד לעשות משהו שנראה לו שהוא חייב לעשות. שאלתי אותו, "במה העניין?"

והוא סיפר לי סיפורי אלף לילה ולילה. כן כן. לילה אחר לילה. סיפור של שלוש מאות שישים וחמישה לילות לפחות.

ברוך ד', לפני שנה נולד לו בנו בכורו, תינוק בריא ושלם, מתוק וחמוד. כבר בימיו הראשונים, ההתנהגות שלו במשך היום הייתה סבירה לגמרי, אבל בלילה הוא פתח ביללות. הוא בקושי ישן, ובליט ברירה העמיד את הוריו ערים בתורנות.

בתחילה חשב האברך שככה זה עם כל התינוקות, אבל כשעברו חודש ועוד חודש והמצב לא השתנה, הוא הבין שיש כאן משהו חריג. חממות ואמו טענו שבגיל שלושה חודשים התינוק כבר אמור לקלוט שהלילה הגיע, וגם אם הוא מתעורר כדי לאכול הוא אמור להירדם מיד, ואין לו כל סיבה להיות ער בשעות האלה. האברך הסביר לילד את מה שהסבירו לו, אבל התינוק לא שיתף פעולה עם ההסברים.

"עברנו לשיטות רפואיות שונות", המשיך האברך בסיפורו. "הלכנו לפרופסור, ביקרנו במעבדת שינה, ניסינו רפלקסולוגיה וטיפולים רגשיים. אמנם היה נדמה שהתינוק ישן קצת יותר, אבל בסופו של דבר שוב הוא קם לתחייה וללילה, כמה שעות מעייפות לפני שהבוקר הגיע.

החיים שלי הפכו לסיסטי עייף ויגע. לא ישנתי בלילה ולא תפקדתי ביום, חייתי בתוך ענן של עייפות, ופחדתי שמא מרוב חוסר שינה אגיע להתמוטטות. זו כבר לא הייתה רק מליצה. הבכיות של הבכור שלי עברו כל גבול אפשרי, ומשיחות עם אברכים בני גילי קלטתי כי זה ממש לא מוכרח להיות כך.

החלטתי שאני צריך לשנות כיוון, ולעשות השתדלות מסוג אחר. פניתי לאחד מצדיקי הדור וביקשתי ברכה לישועה. הצדיק הורה לי לומר בכל יום עשרה פרקי תהילים ולבקש מד' שהתינוק יירדם בקלות וישן ברוגע, ובירך שנראה ישועות.

עשיתי כהוראתו. בכל יום אמרתי עשרה מזמורים, ולאחר מכן ביקשתי את בקשתי. אחרי כשבועיים, ביום שבו סימתי את כל ספר התהילים, עברתי ליד חנות ספרים וראיתי שם ספר שמשך את ליבי.

קניתי את הספר, ובבית פתחתי אותו. באופן 'אקראי' הוא נפתח בעמוד שמספר על אברך שהבן שלו אינו ישן ובוכה הרבה בלילות. זו הייתה הארה משמיים. בדיוק ביום שסימתי את התהילים, מצאתי סיפור בנושא שכל כך מעיק עליי.

המשכתי לקרוא. סופר שם על אברך שהתינוק שלו בכה לילות שלמים במשך שלושה חודשים. הוא הלך לצדיק וביקש ממנו ברכה. הצדיק עורר אותו לחשוב שמא פגע במישהו, ואכן הוא

זכר: הישיבה שלו הייתה סמוכה למקום מגורים, וכדרכם של בחורים, מפעם לפעם הם היו חוגגים סיום, התחלה, או סעודת ראש חודש. בכל מיני הזדמנויות כאלה היה האברך, אז בחור צעיר ונמרץ, מכון את ההגברה על עוצמה גבוהה ביותר, שהכול ישמעו וירקדו בשיא המרץ.

הבעיה הייתה שלשכנים זה הזיק, הם התלוננו שהקולות הרמים מפריעים לילדיהם להירדם, ולעיתים כשהיה ממש מאוחר, זה הפריע גם למבוגרים. אבל הבחור הזה חשב שהם סתם מגזימים, וכי אסור לבחורים לשמוח קצת? הוא טען לעצמו שאלו סתם ילדים מפונקים, וכי גם ילדים אלו בעצמם בוודאי שומעים תזמורת בחתונות ונרדמים שם על שני כיסאות...

הוא המשיך במנהגו בחוסר התחשבות, והפריע לשכנים לישון. עכשיו, מידה כנגד מידה, התינוק שלו אינו נרדם בלילה.

האברך מהסיפור שבספר הבין שעליו לבקש מחילה מהשכנים, ועם כל אי הנעימות שבדבר, הוא כיתת את רגליו משכן לשכן באזור וביקש מהם סליחה, והם סלחו.

בלילה שאחרי מסע הסליחה הייתה הפעם הראשונה שהתינוק ישן לילה שלם בריציפות.

הסיפור הזה נגע לליבי ועורר את זיכרוני. גם לי יש עסק עם קולות בלילה! גם אני הערתי בן אדם ולא נתתי לו לישון! אוי לי ואבוי לי שכך עלתה לי! יש דין ויש דיין!

הייתי אז בחור נמרץ עם חוש מוסיקלי. בבית, בחדרי, היה לי אורגן, ובשעות הערב והלילה הייתי מנגן בקול גדול בשתי הידיים - בקול טנור ובקול בס.

השכן, ניצול שואה, היה יורד ומבקש ממני שאנמיק. "ה'בומבעס' שאתה משמיע מזכירים לי את הגרמנים עם היריות שלהם", הוא אמר.

הנמכתי כבקשתו, אבל לא קלטתי את עומק העניין. לא תפסתי שאני משחק באש. יהודי שהיה בגיהנום ויצא משם חי, ובכל פעם שאני משמיע את המנגינות שלי אני מחזיר אותו לשם בעל כורחו. לא תפסתי לאילו סיטות אני מכניס אותו, לא הבנתי שאני פוצע את נפשו מחדש בכל פעם שאני מנגן גבוה מדי. הייתי מנמיק את הנגינה, אבל אחר כך מגביר להנאתי. הוא היה מעיר שוב, ואני הייתי מנמיק שוב, אבל בהמשך הייתי מגביר ושר עם כל הליווי של ה'בסים', מה שהקפיץ את השכן שלי שוב ושוב, עד שנמאס לו להעיר לי.

האברך סיים את וידויו באוזניי - מספר הרב מושקוביץ - "אני יודע שאני צריך לבקש ממנו סליחה, אבל אני לא מסוגל".

אמרתי לאותו אברך שינסה להתגבר על הברשה, כי חייו וחיי בנו תלויים בכך, אבל זה היה לו קשה מאוד. חשבנו יחד מה הוא יאמר ואיך יאמר, והחלטתי שלמחרת אשאל אותו האם הוא באמת הלך לבקש סליחה.

למחרת אמר לי האברך שהוא חשב על זה.

גם למחרתיים. היה לו הרבה זמן לחשוב על זה בלילה, כי התינוק

בתחילת הפרק העלישי - שינון שבועת העניינים הגורמים לבטחון:

שהבורא מרחם, יודע מה טוב, חזק, משגיח בפרטות ואינו מתעלם, רק לו היכולת והתועלת, מיטיב חינו, ואי אפשר לשנות רצונו.

חֲמֵשׁ הַקְדָּמוֹת. בְּטַחֲוֹן הַשְּׁלָמוֹת. בְּבִרוּרֵן וְאַמְתָּתָן מִקְדָּמָת: שְׁבַעַת הָעֲנִיָּיִם. בְּנִינִים קְנִינִים. שְׁנֵת־בְּאָרוֹ בְּפִסְקָה הַקְדָּמָת: הַנְהַגְתּוֹ הַחֹמֶלֶת. יְדִיעַתוֹ מֵהַ תּוֹעֵלָת. חֶזֶק מְכַל חֶזֶק בְּעֶצְמָת פְּרִטִית הַהִשְׁגָּחָה. וְרַק בּוֹ בְּטָחָה. מְטִיב לְעַד וּגְזָרְתוֹ מִתְקַיֶּמֶת

פרק עלישי (א)

השיר
והשער

שירת קודש מרוממת
על פי ספר שער הבטחון

× הרה"צ ר' בעריש שנייבאלג שליט"א ×

המפתח להצלחה בעולם

הקדוש ברוך הוא מבקש מאיתנו דבר אחד: לחיות על פיו. לכל השאר הוא ידאג. רוצים הוכחה? ובכן, עם ישראל היה במדבר במשך ארבעים שנה, ושמלתם לא בלתה. לא היו זקוקים להחליף מידת נעליים. ולמה האוכל ירד בכל יום מחדש? כי הבורא רצה שיחיו איתנו, שיזכרו שהכול על פיו.

אין לקדוש ברוך הוא כל בעיה לתת מיליונים לכל נברא. הסיבה לכך שזה לא קורה היא, שעלינו לזכור לפנות לקדוש ברוך הוא מתוך אמונה שרק הוא אחראי על מפתח הפרנסה.

זו התשובה גם לכל התמודדות אחרת שיש בעולם. ד' הוא בעל מלחמות - גם המלחמות של האדם עם המידות הרעות שבו, שעליו לעבוד עליהן ולשנות אותן. זה לא קורה בדקה, וגם לא ביום. הגענו לעולם הזה כדי לעבוד על עצמנו ולשבור את המידות הרעות. בכל יום מחדש יש ניסיונות, וזה תהליך שצריך לעבור אותו.

העצה לכל דבר, גם לעבודת המידות, היא לחיות עם הקדוש ברוך הוא. כשאתה כל הזמן מתפלל - אתה בקשר עם הבורא. לא חושב לרגע להסתדר לבד, אלא רק בעזרתו יתברך. כשזוכרים את הקדוש ברוך הוא - זוכים לסייעתא דשמיא. רואים ניסים גלויים.

כשאדם חי עם הקדוש ברוך הוא, הוא יודע שהכול תלוי בו, ושאלו דבר שהוא יכול להסתדר איתו לבד. אין צ"ק צ"ק, אלא יש דבר אחד: יהיה לך עול, אתה תעשה השתדלות, וריבוננו של עולם יביא את ההצלחה והניצחון.

נכון, את המלחמות הוא עושה, אבל ממך הוא רוצה שתתמודד. אם כל הזמן אתה חי עם הידיעה שהקדוש ברוך הוא רוצה שתשתנה מבפנים, בסייעתא דשמיא יהיה לך שפע גדול.

ד' יעזור שנזכה באמת לתשובה אמיתית, שנזכה באמת להיות יראי ד' ולהיות קשורים בקדוש ברוך הוא כל הזמן. שנזכה לגאולה ולשמחה אמיתית, שלא יחסר לנו שום דבר, שלא נצטרך להגיע לידי ניסיונות, שלא נצטרך להגיע לשום תסבוכות, וממילא ד' יעזור לנו שיהיו לכולנו שפע, בריאות ונחת, והכול יסתדר כשורה.

שלו לא נתן לו לישון. עכשיו, כשהוא הבין שהפתרון קיים, הפכו הבכיות לתובעניות ביותר. נו נו, לך כבר לבקש סליחה.

אמרתי לאברך שעכשיו, כשכבר עבר זמן רב מאז ההטרדות שלו, השכן בוודאי ירחם עליו וימחל לו. נדנדתי לו ועודדתי אותו לאזור אומץ, עד שבסופו של דבר הוא עשה מעשה. הוא שמע שהשכן עבר לבית אבות, ויצר קשר עם בנו. שוב התגבר על הבושה וסיפר לו את כל העניין. "בבקשה ממך, תבקש מאביך סליחה בשמי".

הבן סיפר כי לא תמיד אפשר לדבר עם אביו בצורה רגועה, וצריך לתפוס את הרגע הנכון. האברך הבין שזו משימה לא כל כך פשוטה, והתפלל לד' שיעזור לו, שהבן אכן יצליח לבקש סליחה בשמו, והשכן ימחל לו.

ברוך ד', כעבור כמה ימים שמע השכן מבנו את הסיפור, והגיב: "מחול לו, מחול לו, מחול לו".

כבר באותו לילה ניכרה הטבה. התינוק נרדם בלילה, שעת השינה שלו התארכה, והוא איפשר להוריו קצת מנוחה. המצב השתפר מלילה ללילה, עד שכעבור שבועיים התינוק ישן שתיים עשרה שעות ברציפות!

אביו של התינוק הגיע אליי בשמחה לבשר לי את הבשורה הטובה. הוא הודה לי מאוד על שלא ויתרתי לו ושאלתי שוב ושוב האם כבר ביקש מחילה מהשכן. "בזכותך זכיתי לבקש ממנו מחילה עוד בחייו", הוא אמר לי בהתרגשות. התינוק גדל מאז. הוא ישן היטב בלילה, ורענן ביום. הודו לד' על חסדיו.

× שושנת הצלה ×

מספר הגה"ח ר' שואל לייב טאבאק שליט"א מבני ברק:

אחרי כמה שנים שבחסדי ד' אני זוכה לומר שיעור בדף היומי בבית הכנסת של הרב טוביאס שליט"א שבקריית ויז'ניץ בבני ברק, כבר נוצר קשר חם ביני לבין משתתפי השיעור. כל אחד מהם מוסיף לשיעור נופך משלו - אם בסגנון ההקשבה, אם בסגנון השאלות, ואם בהערות המחכימות - כך שכאשר אחד מהמשתתפים הקבועים נעדר במשך כמה ימים, כולנו הרגשנו זאת. לאחר כמה ימים שבהם הוא לא הופיע, ביררתי מה פשר הדבר, והתברר לי שהוא סובל משושנה ברגל.

הלכתי אליו הביתה לקיים מצוות ביקור חולים, ושם גיליתי שהשושנה אינה ורודה כל כך. ידידי סבל מחום גבוה וכאבים. "הייתי בבית החולים", הוא סיפר לי, "ושם אמרו לי שאני צריך לקבל דרך הווריד עירוי של אנטיביוטיקה חזקה. בשביל זה חבל לשכב בבית חולים. את הטיפול הזה אפשר לקבל גם בבית, כמו שאתה רואה", והוא הצביע על עמוד האינפוזיה שלצידו.

ילדיו סובבו אותו במסירות והשתדלו להנעים לו ככל יכולתם. הם הזמינו רופא משפחה שיבוא לבדוק את מצבו, ובדיקת כשהייתי שם הגיע הרופא. הוא בדק את המדדים, בחן את הרגל, ולא היה מרוצה. "הדלקת מתפשטת", הוא אמר, "אני חושש שהטיפול אינו מספיק. צריך ללכת לבית החולים". הוא נתן הפניה למיון, והזהיר את בני הבית שיזדרזו עם העניין.

נפרדתי מידידי בברכת רפואה שלמה ובתפילה להחלמתו המהירה. למחרת התקשרתי להתעניין במצבו, וכך שמעתי על המהלך המצמרר שאירע:

כשתי דקות אחרי שידדי הגיע לבית החולים, הוא קרס על הרצפה. הרופאים הובילו אותו, הכניסו אותו במהירות על לבדיקות וצילומים, וגילו שיש לו קרע בקיבה. זהו מצב מסכן חיים, שגרם לדימום פנימי חמור. מיד עם האבחנה הכניסו אותו לחדר ניתוח, תפרו את הקרע ונתנו לו כמה מנות דם.

"אילו אבא שלכם היה נשאר בבית במצב הזה", אמרו הרופאים, "הוא לא היה שורד את זה, חלילה וחס". ההתפרצות של הדימום הייתה רק כשהוא היה בשטח בית החולים, כאשר יכלו לטפל בו במהירות הבזק. במצב שכזה ההבדל בין חיים למוות, או בין בריאות לפגיעה בלתי הפיכה, הוא עניין של כמה דקות.

ברוך ד' מצבו התייצב והוטב, חייו ניצלו, ואחרי תקופה הוא גם שב להשתתף בשיעור שלנו.

הבעיה הפנימית שהייתה לו, לא הייתה קשורה כלל לשושנה שברגל. הקדוש ברוך הוא שלח אותה כדי להצילו מסכנה גדולה ולהאריך את ימיו ושנותיו בארץ החיים.

התמונה של רוזנטל

מתחתית ההר נראה הדגל קטן מדי, לדעתו של ג'ונסון. הוא רצה דגל גדול יותר, כזה שכל החיילים שעל האי יוכלו לראות אותו. דגל בגודל מטר וארבעים על שני מטר וארבעים, שנמצא באחת מהאוניות, סיפק את רצונו.

הוא שלח אותו אל הפסגה עם הרץ האישי שלו. הרץ מסר את הדגל לשישה חיילים שפגש בפסגה, וביקש מהם להניף אותו. בדיוק באותו רגע הגיע לשם ג'ו רוזנטל, צלם יהודי אמריקאי ששהה באי בשליחות סוכנות ידיעות. רוזנטל ראה נחתים עומדים סביב הדגל הראשון, מחזיקים בידם דגל גדול יותר. כהרף עין הוא קלט את ההזדמנות. התרחק עשרה מטרים לאחור, ערס כמה אבנים וטיפס עליהן. "לפתע ראיתי מזווית עיני שהחיילים מתחילים להניף את הדגל", תיאר רוזנטל. "הפניתי את המצלמה וקירבתי אותה לפרצופי. ברגע המתאים צילמתי את התצלום. הדבר היחיד שיכולתי לעשות לאחר מכן היה לקוות שהתצלום יצא בדיוק כפי שראיתי אותו דרך עדשת המצלמה שלי".

מיד כשירד מההר שלח רוזנטל את סרט הצילום לפיתוח באי גואם הסמוך. התמונה הצליחה מעל המשווע, ורוזנטל שיגר אותה לסוכנות הידיעות שלו. יומיים אחרי הנפת הדגל התנוסס התצלום בעמודים הראשונים של העיתונים בארה"ב.

היה זה לא הוגן בעליל. מיליוני אמריקאים התרגשו מהתמונה. ששת הנחתים שהופיעו בה נתפסו בעיני כול כגיבורי המלחמה. איש לא ידע שהתפקיד שלהם בכיבוש ההר היה מזערי. הם רק הניפו את הדגל השני. איש לא שמע על הלוחמים שכבשו באמת את ההר, שנלחמו בחירוף נפש למען המטרה.

צ'ארלס סיפר: "כשחזרתי הביתה לארצות הברית והתחלתי לדבר על החלק שלי בהנפת הדגל, כינו אותי 'שקרן'". לואיס הצלם שלח לריימונד מכתב: "אתם עשיתם את כל העבודה השחורה, ואילו אלה שהופיעו בתצלום של רוזנטל זכו לכל הקרדיט. זו בושה עצומה שדווקא החיילים שכבשו את ההר לא זכו מעולם בהכרה המגיעה להם!"

(מתוך מדור 'בעל מלחמות')

מתוך "מגזין השגחה פרטית" -
מגזין האיכות המעניק לכם ארגו
כלים ייחודי לחיים שלווים ורגועים.
להצטרפות חייגו: 02-502-2-502

שליחות בלוס אנג'לס

מספר ר' מאיר שלאמע מציריך:

זה לי כבר כמה שנים שבמסגרת הארגון שאני מנהל, אני עוסק בקירוב יהודים לאביהם שבשמיים. בפרט אני עוסק עם נערים צעירים. נערים שלא קיבלו חינוך יהודי, מקבלים אצלנו מושגים ביהדות, ויש מהם שמתקדמים עוד ועוד לשמירת מצוות ולימוד תורה. ובארגון כמו בארגון, צריך כסף. אמנם אין זו דרכי לצאת לאיסוף כספים, אבל הפעם הבנתי שאין ברירה. ביקשתי ברכה מצדיק, והרב אמה, "תיסע ללוס אנג'לס ותצליח".

נסעתי עם הרבה תפילות. ידעתי שאני את שלי עושה, אולם מי שבאמת פותח לבבות ומעביר אליי את התרומות זה הקב"ה. כמי שאמון על הרעיון שכל חיינו אינם אלא שליחות בעולם הזה, גם הנסיעה ללוס אנג'לס אינה אלא שליחות. אני חושב שאני הולך לאסוף כסף, אבל אין לי מושג איזו שליחות נוספת טמונה כאן.

ברוך ד', בלוס אנג'לס פגשתי באנשים טובים עם לב רחב, ובאופן כללי ראיתי הצלחה. הייתי בנסיעה במונית עם דרייבר מתושבי המקום, בשעה שקיבלתי טלפון מחבר: "אם אתה כבר בלוס אנג'לס, כדאי לך לגשת לביתו של יהודי טוב שגר בוברלי הייס", אמר לי חברי. "פעם הוא היה כאן בציריך, ותרם יפה מאוד לארגונים. שווה לך לנסות". הוא נתן לי את הכתובת ואת מספר הטלפון, וקבעתי פגישה.

כאשר הגעתי לפגישה, הוא שאל אותי: "למה באת לכאן?"

עניתי לו כמשנת חיי: "אני לא באמת יודע למה הגעתי. אני מתכנן לבקש תרומה לארגון שלנו, אולם איני יודע למה הקדוש ברוך הוא שלח אותי דווקא לכאן. אולי תספר לי אתה, למה באמת הגעתי ללוס אנג'לס".

"מה שם הארגון?" הוא שאל.

"יד לנוער", בציריך.

"במשך תקופה התגוררתי בציריך", ענה היהודי. "זה היה לפני שלושים ושמונה שנה, ואם אתה כאן בשליחות, אולי תוכל לעזור לי".

הוא סיפר שיש לו חוב מהזמן שבו התגורר בציריך. "באותה תקופה נסעתי לנופש באוסטריה, ויהודי בשם מארק סידר לי שם דירה בשכירות. אחרי שהנופש הסתיים ואחרי שכבר עברתי לכאן - ללוס אנג'לס, הוא התקשר אליי ואמר לי שחייבו אותי בקנס של שלוש מאות פרנק. למה? - כי פיניתי את פח האשפה למקום שבו יש אזהרה 'השלכת פסולת בשטח זה אסורה'.

זה לא שהיה שם שלט שהזהיר כך, אלא שבאוסטריה החוק נוקשה מאוד, ואם זרקת פח במקום שאינו מיועד לאשפה, הקנס בדרך.

רגזתי מאוד על האוסטרים הקפדנים, שלא מתחשבים בנופשים שלא יודעים את הכללים. טענתי באוזניו של מארק שאין להם שום הבנה, שהחוק שלהם מרושע, ושה עוול לדרוש כל כך הרבה כסף על טעות כה קטנה. סיכמתי: 'אני לא הולך לשלם את זה'. התעקשתי, גם האוסטרים התעקשו, ובסופו של דבר מארק שילם את הכסף מכיסו".

היהודי התנצל, "הייתי אז צעיר, ולא קלטתי שבעצם אני עושה עוול. לפני כמה שנים ניסיתי לאתר את מארק כדי לשלם לו את החוב, ואז התברר לי שהוא נפטר מהתקף לב בגיל צעיר יחסית. לפני שלוש שנים התקשרתי למישהו בציריך שהיה חבר של מארק, וביקשתי ממנו שישג לי קשר עם המשפחה. הוא אמר לי, 'למה להטריד את המשפחה? תתרום את הכסף לעילוי נשמתו'. אבל לא ידעתי האם מותר לעשות כך. עכשיו הייתי רוצה לבקש, אם תוכל, שתשיג לי קשר עם מישהו מהמשפחה, שיאמר לי האם הם מעוניינים שאחזיר את הכסף או שאתרום אותו, ולמי. ועכשיו, מעניין לדעת לאיזה ארגון אתם מתרימים", הוא חזר להתחלה.

אמרתי שוב, "יד לנוער".

"יד לנוער! שם הארגון זכור לי מאיזה מקום".

הוא דפדף ביומן שלו, ולבסוף מצא. החבר ההוא של מארק אמר לו לפני שלוש שנים, שיתרום ל'יד לנוער' לעילוי נשמתו.

מהרגע הזה הכול התגלגל באופן מופלא. הוא תרם לארגון סכום נכבד ביותר, וביקש ממני שאלך לקברו של מארק ואבקש סליחה בשמו. כשחזרתי הביתה לציריך, נכנסתי לבית החיים, מרחק שש דקות נסיעה בלבד, ואכן עשיתי כבקשתו.

עתה התברר לי פשר השליחות שלי עד לוס אנג'לס.

× אבן תזעק מקיר ×

סיפור זה נשלח אלינו לפני מספר שנים על ידי הרב דוד פיירמן ז"ל מבית שמש, והיה פרסום הדברים לעילוי נשמתו:

את הסיפור הבא סיפר לי חיים גיסי, כשהתארח אצלנו בשבת קודש:

היום התקשר אליי חבר מלפני עשרים שנה, וביקש ממני עצה. כדי שתבין את השאלה שלו, אני צריך לספר לך מה הוא סיפר לי לפני עשרים שנה. ובכן, לפני עשרים שנה, כשעבדנו יחד, הוא סיפר לי שהדוד שלו סיפר לו כך:

הלכתי ברחוב - כך הדוד מכפר סבא - ופתאום אני שם לב שלפניי רוכב ערבי על חמור, שאליו קשורה עגלה, ובתוכה נמצא לוח שיש יפה. אני מתבונן קצת יותר לעומק במראה הלא שגרתי, ומגלה לא פחות ולא יותר, כי על אותו לוח שיש חקוקות המילים של כל הפסוק "שיויתי ד'", כמו שנהוג לתלות מעל מקומו של שליח הציבור בבית הכנסת.

נחרדתי. מה עושה לוח יקר וקדוש כזה אצל ערבי? ניגשתי אליו ושאלתי אותו, "מה אתה מתכנן לעשות עם השיש?" והוא אמר לי, "אני לוקח אותו לריצוף".

החלטתי מיד שזה לא יקרה. ביקשתי לקנות ממנו את השיש, קצת התמקחתי על המחיר, ובסופו של דבר השיש עבר אליי. את השיש הבאתי לבית הכנסת בכפר סבא שבו אני מתפלל, ושם אמרו לי הגבאים שזו אכן אבן יפה מאוד, ובעזרת ד' כאשר ייערכו שיפוצים בבית הכנסת, ייקחו אותה ויקבעו אותה מעל מקומו של החזן.

בינתיים, הכניסו את האבן לחדר מחסן שמונוף לבית הכנסת והיא נחה שם על מקומה. השלב של השיפוצים הגיע, הזמינו מעצב פנים, אדריכל וכל מי שמבין בתחום, בית הכנסת עבר שיפוץ רציני, אך האבן לא התאימה לסגנון החדש, ולכן נשארה במחסן.

עד כאן סיפורו של הדוד של החבר, ועכשיו ממשיך חיים, אורח,

ומספר על השיחה שהייתה לו עם החבר ביום שישי בבוקר:

אותו חבר התקשר אליי, וסיפר לי שהדוד נפטר כבר לפני כמה שנים, והיום התקשרו אליו מבית הכנסת בכפר סבא ואמרו לו, כי הגיע הזמן לפנות את האבן. הם נותנים לו אפשרות לקחת את האבן עד השעה שתיים עשרה בצהריים, ואם לא יספיק עד אז, הם יפנו אותה איכשהו, אין לו מושג לאן. "תגיד לי אתה", הוא ביקש עצה, "מה עושים עם האבן הזאת? דוד שלי זיכרונו לברכה טרח עליה, ואני חושב שצריכים לשים אותה במקום מכובד".

חשבתי מעט, ועלה בדעתי רעיון, "תבקש מהגבאי שיסתכל בצידי האבן או מאחור, ויראה האם חקוק עליה השם של מי שתרים את האבן הזאת".

הוא עשה זאת, וחזר אליי עם כל המידע שבידו: "השם שחקוק מאחורי השיש הוא 'צמח'".

"צמח?! נדהמתי. "ומה שם המשפחה?" - "הרשלר!"

"אתה יודע מי זה?" צעקתי לו בטלפון, "זה אבא שלי! תגיד לי מה, לעילוי נשמת מי הוא תרים את האבן?"

הוא התחיל לקרוא באוזניי שמות של דודות שלי, אחיות של אבא שנפטרו בגיל צעיר, יכול להיות שנספו בשואה. הייתי המום מהגילוי. לא ידעתי שאבי תרים אבן כזאת, ומה שמפעים עוד יותר, זה שכאשר עומדים לפנות את האבן, מכל המכרים שלו בעולם מחליט החבר להתקשר דווקא אליי, ולגלות שזו אבן שתרים אבי זיכרונו לברכה!

כמובן עשיתי מיד מה שצריך, שילמתי על הובלה וביקשתי שיביאו את האבן אליי הביתה, קודם כול.

זהו, עד כאן הסיפור ששמעתי מחיים בליל שבת. האבן עדיין ניצבת בביתו, ואם אתם מכירים בית כנסת שזקוק ללוח שיש שמתאים לשלב מעל העמוד של החזן, הוא ישמח לתרום את האבן ולהביאה לתיקונה, לפאר בית מקדש מעט.

**זכיתם לגילוי השגחה פרטית? שתפו אותנו! הגילוי שלכם עשוי להאיר לרבבות יהודים
ספרו את הסיפור שלכם בקו השגחה פרטית 02.3011300 - בשלוחה 3 ואח"כ 0 (אחרי בחירת השפה)
או שלחו בפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM**

הבמה המרכזית לשיתוף תובנות וחידוקים מן החיים

הבוטחים בהשם

לכבוד מערכת עלון 'השגחה פרטית', השלום והברכה

זכיתי לעיין בעלון 204 שפורסם בפרשת שופטים, ודברי החיזוק שבו הפיחו בי רוח של אמונה וביטחון. במיוחד נחרט בליבי הסיפור המרטיט על אותו אברך שזכה לישועתו על ידי קבלתו לשמור על דיבורו בשעת התפילה וקריאת התורה. מרגש לראות את ההתעוררות הגדולה הפוקדת כיום את הציבור כולו, בהבנה ששעת התפילה היא קדושה ואין לחללה בדיבורי חולין.

לא פחות מכך ריגש אותי מאוד המסר השני שבסיפור - שההכרה כי השופט בבית המשפט אינו כלום, וכי הדין מאמץ, מחזק ב'בית דין של מעלה' על פי תשובתנו ותיקון

שפתחה לו את השערים. זוהי, למעשה, תמצית האמונה - לדעת כי כל קורותינו מוכתבים מאיתו יתברך, והמשפט האמיתי אינו מתקיים בידי בשר ודם אלא מנוהל למעלה בלבד.

אני חושב שדברי החיזוק הללו ילוו אותי ויזכירו לי תמיד כי עלינו להתחזק בעבודת ד', והישועות בוא תבואנה.

יישר כוחכם על הפצת דברים נעימים אלו.

**בברכת התורה,
דוד צבי סגל, אלעד**

פגישה ברחוב החשוך

מספר שמואל ויזל מאשדוד:

אנחנו חסידי ויזניץ, והאדמו"ר שלנו גר בבני ברק. לקראת חג שמחת תורה נסענו, כמו עוד אלפי חסידים, לעשות את החג בצל האדמו"ר שליט"א. סבתא שלי גרה בבני ברק, אך לא תמיד היא יכולה לארח אותנו. בשנה שעליה אני מספר זכינו להתארח אצלה בחג, וזה היה ממש מצלח. במוצאי שמחת תורה נערכו 'טיש' של נעילת החג. הטיש נמשך ונמשך, והסתים מאחר מאד, באמצע הלילה. יצאתי אל הרחוב הבני ברקי החשוך, בתוך קהל עצום של חסידים שיצאו גם הם והתחילו ללכת לכוונים שונים. במשך כמה דקות נסיתי למצא את אבא שלי כדי ללכת איתו, כי לא הרגשתי מספיק בטוח כדי לחזור לבד לבית של סבתא שלי, בודאי לא בשעה מאוחרת שכזאת... אך מהר מאד הבנתי שאין לי סכוי למצא אותו כאן, בין אלפי החסידים. חבר שלי מאשדוד ראה אותי, והציע לי ללכת איתו יחד. חשבנו שאנחנו הולכים לאותו הכוון. התחלנו לצעד ברחובות החשוכים, ולפני שהספקנו להתרחק הרבה, הוא פנה לכוון אחר. נשארתי ברחוב, מתלבט מה לעשות. התחלתי ללכת לאט, ופתאום ראיתי את אבא שלי עומד בצד. "אבא, מה אתה עושה כאן?" שאלתי בהתרגשות. אבא אמר לי שהוא 'סתם' יצא לכאן כדי לדבר עם מישהו, ותכנן לחזור לסבתא בעוד כמה דקות... שמחנו מאד לפגוש זה בזה, ומאותו רגע הייתי איתו יחד. כך בהשגחה פרטית סדר לי ד' את הלווי.

מעטפה יקרה תרתי משמע

מספר יוסי מאלעד:

פעם אחת רציתי לכתב חידושי תורה, ולא היה לי דף. חפשתי בשקית המיעדת לגניזה דף כדי לכתב בצדו השני, ומצאתי מעטפה. כתבתי עליה מה שרציתי, והנחתי בכיס המכנסים לבינתים, מתכנן שבהמשך אעתיק את הכתוב. לדף ראוי בערב שכחתי מהאוצר היקר ושמתתי את המכנסים בכביסה. בהשגחה פרטית, רגע לפני שאמא שלי הכניסה את המכנסים למכונה, היא החליטה לבדוק האם הכיסים ריקים. כשגלתה את המעטפה, הבינה שמדובר בחידושי תורה שלי שצריך לשמור בכל אופן, מתוך הרגל היא הציצה גם לתוך המעטפה, ו... נדהמה! בתוך המעטפה הפתוחה נח, לא פחות ולא יותר, צ'ק המיעד לרבה שלי בתלמוד תורה. זה היה סכום גדול של כסף, ובהשגחה פרטית ד' גלגל שבדיוק את זה הוצאתי מהגניזה, ושהוא הגיע לידיים של אמא שלי רגע לפני הכביסה. כך יכלתי להחזיר אותו לרבה.

ספישל הביתה

מספר חנניה ולס ממודיעין עלית:

בהושענא רבה הלכנו לסבא שלנו, לאכל את סעודת היום וגם לברך ולהתברך ב'פתקא טבא'. לאחר הסעודה היינו צריכים להזדרז לחזור הביתה, כי שם חפכה עבודה רבה - לנקות ולארגן, ולהתכונן בעצמנו לשמחת תורה. יצאנו לתחנה, ושם התקשרנו ובדקנו מתי האוטובוס אמור להגיע. התברר שיש לנו עוד כמה דקות לחכות. בתוך אותן דקות יקרות שהחלו לחלוף, פתאום עצר ליד התחנה רכב, והנהג הציץ מתוכו ושאל: "לאן אתם צריכים?" אמרנו לו את הכתבת שלנו, והוא הזמין אותנו לעלות. תוך כדי נסיעה הוא ספר לנו שהוא בכלל לא גר ברחוב שלנו, אבל הוא חפש לעשות מצוה ביום הגדול הזה, יום הושענא רבה.

התפעלנו והתרגשנו: דבר ראשון מהלב היהודי החם, ומאהבת החסד. ודבר שני, מגדל העזרה שנגללה אלינו משמים: כך נחשכו מאתנו גם הזמן היקר של ההמתנה לאוטובוס, גם הנסיעה הארוכה בין התחנות שלארך המסלול, ובנוסף - בין התחנה לביתנו יש גרם מדרגות גדול, וכעת הנהג הצדיק הביא אותנו ממש עד הבנין, בלי שנצטרך לטפס את כל המדרגות.

הודעות פינת

ילדים יקרים!
הננו לברך אתכם בחורף בריא,
חורף של שמחה,
חורף של אמונה והשגחה פרטית!

ילד יקר! ראית השגחה פרטית?
שתף את עם ישראל בסיפור שלך!

התקשר לקו השגחה פרטית לילדים: 02-30-11-901
הכנס לשלוחה 4 (לאחר בחירת השפה) והקלט את הסיפור שלך.

פֶּשַׁעַת ה־O

פרק 3 חלק 4

תקציר:
ר' יוסף, אחיו הגדול של ר' מאיר שולמוביץ, מגיע להחליף אותו בפקוח על צות ההובלות, כדי שר' מאיר יוכל לצאת למסר שער תורה. לאחר שהפועלים

מספר הרב כהן:

לפני כחודשיים פסקה מכונת הכביסה שבביתי מלפעול, ונאלצתי לקחת חופש מיום עבודה כדי לחכות לטכנאי שיגיע לתקן אותה. הימים היו עמוסים, וקשה היה לי לוותר על יום עבודה שלם. באותו בוקר יצאתי כהרגלי להניח את עלוני 'השגחה פרטית' בבתי הכנסת שבשכונה, מתכנן לחזור מהר הביתה ולהמתין לטכנאי.

בדרכי נעצר לידי רכב, ונהג ירד ממנו וניגש אליי בהתרגשות. הוא סיפר לי שהוא טכנאי מכונות כביסה, ושכחות עלון 'השגחה פרטית' שאני מפיץ בשכונה, ושהגיע לידו לפני כמה שבועות, התחזק מאוד באמונה. כעת הוא שמח לפגוש בי, במפיץ, ואמר שהוא מחפש הזדמנות להחזיר לי טובה. כששמע שיש לי תקלה במכונה, הציע לבוא באותו רגע לבדוק אותה. כך, בלי תור ובלי המתנה מיותרת.

תוך פחות משעה המכונה תוקנה, וכל היום שחשבתי כאבוד, התפנה לי מחדש. הייתי נרגש, לאחר שראיתי שהעלון שהנחתי בעצמי שבועות קודם לכן, חזר אליי בדרך שלא יכולתי לתכנן. ההשגחה העליונה סגרה מעגל שלם - ואת הטוב שהפצתי לאחרים, החזירה אליי בדיוק ברגע שהייתי זקוק לו.

התחזקתם מהעלון? רוצים לזכות את הקוראים?

שלחו למערכת במייל או בפקס, או השאירו הודעה בקו 02-3011300 בשלוחה 9/9

השגחה בשטח מבט אל נקודת הפצה של עלוני 'השגחה פרטית'.

✕ המקום: היישוב חשמונאים והעיר מודיעין

✕ נקודת החלוקה: בתי כנסת

הרב משה דרין פורש את פעילות ההפצה שלו על פני שני מקומות - היישוב חשמונאים, שם הוא מניח עלוני 'השגחה פרטית' במספר בתי כנסת, והעיר מודיעין הסמוכה, שם הוא ממשיך את המלאכה בשני בתי כנסת נוספים.

הרב דרין מציין שאין לו הזדמנויות רבות לשוחח עם המתפללים באופן אישי, ובכל זאת, אודות הביקוש העצום יש לו עדות חזקה המדברת בעד עצמה - מקומות החלוקה. בשני המקומות כאחד, ביישוב ובעיר, לא נותר עלון אחד. הכול נחטף.

ודווקא בשתיקה הזו, בהיעדר המילים, מסתתרת העדות המשכנעת ביותר. אין צורך בסיפורים או בשיחות כדי להבין את גודל הביקוש - די להביט בפינת החלוקה המתרקנת במהירות. המהירות שבה נעלמים העלונים מספרת סיפור שלם על צימאון אמיתי, על אנשים המחכים בכליון עיניים לדבר ד', לחיזוק, לתזכורת השבועית שיש מי שמשגיח על כל צעד ושעל.

וכך, בין חשמונאים למודיעין, נובע אותו מעין של אמונה - עלון 'השגחה פרטית'.

זו ההזדמנות שלך לעשות שינוי אמיתי!

פתח גם אתה מוקד הפצה באזור שלך ותהיה חלק מזיכוי הרבים. הפעולה שלך משנה חיים. התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

שער הבטחון
מחובות הלבבות

בדפוס נאה ומשובח, באותיות מאירות עינים עם ביאור משולב בשפה צחה ובהירה עם חלוקה ללימוד יומי למשך שני חודשים הספר שיבטיח לך חיים מאושרים כריכה קשה ומהודרת

על ידי הלימוד בספר,
עתנך הבנה, תוכו
בברכת רבינו בחיי:
האלוקים ישוענו
ען הבטחים עליו
(חז"ל, סוף שער הבטחון)

*ניתן להשיג גם בכריכה רכה

בנוסף ניתן לשמוע שיעור יומי על הסדר בקו השגחה פרטית:
1700.552.555 שלוחה 2/6 אחרי בחירת השפה.

קח גם אתה שותפות בזיכוי הרבים העולמי, ותזכה לישועות בכל העניינים!
התקשר עכשיו ל-6176* שלוחה 4 או ל-02-3011511

העלון יוצא לאור גם באידיש ובאנגלית
לקבלת העלון במייל שלחו בקשה
B023011300@GMAIL.COM לכתובת

לפניות בעניין תוכן העלון: השאירו הודעה במס' 02-3011300 שלוחה 9/9
או שלחו לפקס 02-6599189 או למייל המערכת A@023011300.COM

✕ אברהם בן ר' יוסף וחנה בת אפרת להצלחה וסייעתא דשמיא בכל העניינים ונחת מכל הילדים וסייעתא דשמיא לילדים במקומות לימודיהם
✕ לע"נ הרב משה אהרון בן הרב בנימין זצ"ל ת.נ.צ.ב.ה

מפיצים
אמונה
לכל יהודי
בכל העולם

יורשלים	ת"א	חיפה	באר שבע	אילת	ניו-יורק
17:56	18:11	18:05	18:16	18:13	18:29
19:06	19:08	19:08	19:08	19:07	19:26
19:47	19:44	19:45	19:46	19:43	19:58

יש לנהוג בו כבוד כדרך שנוהגים בתשמישי מצווה, דהיינו להכניסו לעטיפה קודם השלכתו, כגון בשקית שאינה שקופה. והמחמיר יגנה.

תכלית העלון היא לקרב את האדם לבורא עולם, חלילה שהוא יהיה זה שיפריע להתפלל ולשמוע קריאת התורה.